

LBRIS

We know
books

ANNIE CROWN

Tura de noapte

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Mereu mi-au plăcut bibliotecile după lăsarea întinericului.

Aceasta – singura bibliotecă a Universității Clement deschisă nonstop – poate că n-are podelele de marmură și tavanele ca de catedrală care apar în profilurile de pe Pinterest și în postările despre călătorii de pe Instagram, dar tot este unul dintre locurile mele preferate din campus. Și, în ciuda mobilierului învechit, a petelor îndoielnice de pe covor, a ferigilor din plastic și a duhorii persistente de cafea veche, modul în care lumina lunii inundă atriumul central prin tavanul de sticlă de deasupra are ceva magic, aruncând asupra meselor în mare parte goale de dedesubt o strălucire de un albastru delicat.

Nu există alt loc în care să îmi doresc să fiu vineri noaptea la ora zece.

Ajută, desigur, și că sunt plătită ca să stau degeaba.

La începutul turei, am dat o raită pe la etajele al doilea și al treilea pentru a aduna cărțile rătăcite, lucru care mi-a luat în total cincisprezece minute. Acum, sunt înfășurată în cel mai mare pulover tricatat al meu și stau în spatele biroului de ridicări și restituiri. Este sfârșit de octombrie – tocmai am trecut de agitația obișnuită de la mijlocul semestrului –, deci sunt doar câțiva oameni împrăștiați pe la mese în atrium; cinci sau șase studenți care sunt profund cufundați în laptopurile lor, un grup de fete care acum strâng ca să plece și un băiat care se plimbă între

un calculator și vechiul xerox, care niciodată nu pare că imprimă ce vrei din prima încercare.

În curând, biblioteca va fi un oraș-fantomă, dar afară campusul vuiește de studenți. Unii se târăsc spre cămine de la cursurile de seară, dar majoritatea abandonează băutul acasă în căutarea petrecerilor. Răsetele lor bete și țipetele răsună în campus și plutesc înăuntru prin ușile de sticlă de la intrarea în bibliotecă. Îi privesc de la locul meu cum se împleticesc de la biroul de împrumut și restituire cu o senzație de curiozitate detașată, de parcă aș fi de o parte a geamului la o grădina zoologică.

Nu-mi dau seama dacă sunt vizitatorul sau animalul captiv.

Poate că ar trebui să mă simt singură pe durata acestor ture de noapte lungi și liniștite, dar nu mă simt. Nu când sunt înconjurată de cărți. Și *clar* nu când restul vieții mele mi se pare așa zgomotos, luminos și inevitabil agitat.

Și apoi, nu sunt chiar singură. O am pe Margie, șefa mea și bibliotecara rezidentă de noapte la Clement – care, exact la fix, apare lângă mine și îmi lasă un teanc de volume grele pe birou. O fi Margie cu treizeci de centimetri mai scundă decât mine și de trei ori mai în vârstă, dar are forță în brațe și atitudinea fermă a unui sergent de instrucție.

– Astea erau pe jos lângă cutia de returnare, zice.

Se pare că este prea mult de muncă să le pună în cutie.

– Oamenii sunt groaznici. Dă-mi-le, le înregistrez eu!

Biroul de împrumut și restituire cărți este suficient de lung încât să cuprindă cinci spații pentru a procesa ridicările și restituirile. Pe timpul zilei, sunt suficienți studenți angajați pentru a deservi întregul birou, dar în noaptea asta suntem doar eu și Margie. Deschid un calculator ca să mă loghez în programul de ținere a evidențelor, oftând și sprijinindu-mi bărbia în palmă când îmi apare temutul ecran de încărcare.

Poate că Universitatea Clement are dotări de un miliard de dolari, dar rețeaua noastră wireless nu este deloc de încredere.

Fetele din atrium trec, în sfârșit, pe lângă biroul meu în drum spre ieșire, unele oprindu-se lângă mine pentru a-și

arunca paharele goale de cafea la coșul de gunoi. Surprinzându-le din conversația lor.

– ... profesorul vrea să citim toată cartea până luni.

– Poți oricând să renunți la curs...

– Oh, fir-ar să fie, mi-a murit telefonul!

– Fetelor, tocmai mi-a trimis Georgia un mesaj. Zice că-i o petrecere în casa echipei de baschet. Vrem să bem ceva la ea? Are tequila.

– Dar n-ar trebui ca echipa să nu dea petreceri așa aproape de începutul sezonului?

– Da, este strict secret. Doar pe bază de invitație. S-ar putea să mai am niște alcool în...

– Dar, serios, pot să împrumut încărcătorul cuiva?

Ușa se închide în urma fetelor, vocile lor înfundate stingându-se treptat, până ce se lasă din nou liniștea. Ochii mei trec de la ecranul care se încarcă în fața mea la telefon. Dacă echipa de baschet dă o petrecere secretă, acolo vor ajunge Harper și Nina – colegile mele de cameră. Ceea ce înseamnă că sigur voi primi niște mesaje bete în următoarele câteva ore.

Noi trei am fost inseparabile de când am fost puse într-o cameră triplă în căminele de boboci. Acum, când suntem în anul doi, am devenit pricepute la a ne respecta particularitățile. Harper nu suportă producțiile teatrale sau discuțiile despre structura în trei acte. Nina nu suportă nimic legat de hainele sport și să înfrunte mulțimea de corpuri transpirate din sala de sport de la Clement. Iar eu nu suport petrecerile de colegiu – prea mulți oameni, bere caldută, muzică proastă dată tare. Așa că, în serile de vineri, cât Harper și Nina ies și se fac mângă, eu lucrez în tura de noapte la bibliotecă și am parte de câteva ore de pace și liniște.

Este aranjamentul perfect.

După ce trec de ecranul care se încarcă și intru în programul de ținere a evidențelor, îmi ia cinci minute să înregistrez teancul de cărți restituite adus de Margie. Cum nu mai am nimic urgent pe agendă, împing scaunul și îmi iau geanta tip rucsac.

Aici am toate lucrurile pe care le aduc de obicei pentru tura de noapte: un termos plin, un breloc cu cheile de la apartamentul meu și o copie a cheii de la ușa de la intrare a bibliotecii, o pungă de plastic cu diverse gustări (în caz că automatul de lângă lifturi este din nou stricat) și – cel mai important – cartea săptămânii.

Cu o ultimă privire ca să mă asigur că nu se uită nimeni, scot discret *Prințesa mafiei* din adâncurile genții.

Coperta este umiltoare. Nu știu cine a luat decizia de a pune trunchiuri goale de bărbați pe romanele de dragoste, dar am senzația că vreun mare director de marketing a vrut să îmi fie suficient de rușine încât să cumpăr un e-reader ca să nu mai fiu văzută ținând asta în public. Mi se încălzește fața când o deschid, apăs cu degetul mare peste îndoitură și revin la al treilea capitol al altei povești despre o tânără studioasă și masculul alfa, dur și misterios, care o adoră.

Colegele mele de cameră spun că sunt o romantică incurabilă. Le las să îmi spună așa. Este mai drăguț decât o pustnică singuratică.

– Kendall.

Tresar și pun cartea în poală, ascunzând-o sub birou. Margie se află între mine și ușa de la intrare, prea ocupată să caute prin inelul principal de chei ca să observe cât de straniu îmi arată brațele și ce față roșie am. În spatele ei este bietul băiat care se plimba între calculator și copiator. După cum îi arată părul la vârfuri și după expresia de înfrângere totală de pe fața lui, bănuiesc că lucrurile nu merg bine.

– Ce-i? întreb.

– Imprimanta face iarăși figuri, îmi explică Margie. Mă duc cu băiatul ăsta la biblioteca de inginerie ca să folosească una dintre imprimantele lor. Mă întorc în cincisprezece minute.

Margie îl conduce pe suferindul student prin ușile de la intrare. Imediat ce pleacă, scot cartea și mă las în jos în scaun, fremătând de emoție.

Nu-mi vine să cred că am parte de cincisprezece minute de timp de lectură neîntrerupt așa devreme în noapte – de obicei,

trebuie să aștept până după miezul nopții înainte să îmi pot ridica picioarele și să mă relaxez.

Prințesa mafiei nu-i literatură revoluționară, dar este fix ce îmi doresc de la un roman de dragoste. Eroina, o avocată isteată, nu-i smiorcăită sau prea proastă pentru a supraviețui, iar eroul, un fost bătaș renegat din mafie, nu-i prea posesiv ca să fie un semnal de alarmă ambulant. Amândoi sunt inteligenți. Amândoi sunt ambițioși. În plus, sunt abia la al treilea capitol și au fost două scene de bătaie foarte bine scrise. Țasta-i semn bun. Autorii care scriu scene de luptă geniale tind să se priceapă și la *alte* scene fizice – și, dacă tachinările și privirile fierbinți dintre personajele principale sunt un indicator, mă apropiu cu rapiditate de ceea ce ar putea să fie unele dintre cele mai fierbinți scene de sex pe care le-am citit vreodată.

Sunt așa de absorbită, încât abia aud când unul dintre turnicheții operați de legitimația de student emite un bip și se deschide. Poate că e una dintre fetele care abia au plecat, venită să își ia o sticlă de apă uitată sau încărcătorul de telefon. Sau poate că sunt Margie și băiatul care avea nevoie să printeze. Ar trebui să ridic privirea. Dar avocata și renegatul ei sunt singuri în lift, tensiunea sexuală dintre ei trosnind ca electricitatea, respirațiile grele și...

O umbră se lasă peste biroul meu.

Ridic cu reticență ochii.

Tipul care se afla de partea cealaltă a biroului este înalt. Foarte, foarte înalt. Dau capul pe spate ca să mă uit bine la el și... Oh! Oh! Este la fel de amenințător pe cât este de arătos. Are părul brunet tuns scurt și ochii de culoarea cafelei măcinate. Ochi care mă privesc cu o expresie pe care o pot descrie doar ca ostilă.

Inima îmi tresaltă când îl recunosc, apoi îmi cade în stomac.

Pentru că îl cunosc. N-am vorbit niciodată, dar l-am văzut de la distanță prin campus și, uneori, pe ecrane. Este vedeta echipei de baschet de la Clement. Jucătorul despre care toate posturile de sport și toți fanaticii baschetului spun că va fi recrutat din prima.

Cel care a fost dat afară din marele meci de anul trecut pentru că i-a spart nasul apărătorului rival cu un upercut puternic cu mâna dreaptă.

Vincent Knight.

CAPITOLUL 2

Sunt zgribulită în puloverul meu mare cu jumătate din părul blond ridicat într-o coadă dezordonată și un roman de dragoste în mâini. Se înțelege de la sine că nu sunt deloc pregătită, mental sau fizic, să dau ochii cu cel mai cunoscut membru al iubitei echipe de baschet a Universității Clement.

Vincent Knight este înfricoșător. Seamănă mai mult cu eroul principal fost mafiot din romanul meu decât cu un atlet de colegiu – poate cu excepția bandulierei ce îi susține brațul stâng și a bandajului voluminos din jurul încheieturii.

– Bună! zic. Pot să te ajut?

În maxilarul lui Vincent zvâcnește un mușchi. Mâna lui dreaptă – cea care nu e susținută de bandulieră – strânge așa tare legitimația de student, încât probabil îi taie palma.

– Am nevoie de niște poezie britanică din secolul al XIX-lea.

Timbrul vocii lui, coborât la un volum potrivit pentru bibliotecă, spintecă liniștea și mă lovește direct în piept. Îmi reprim un fior.

– Sigur. Găsești la etajul doi. Dacă o iei la dreapta când cobori din lift și urmezi semnele, este în spate lângă...

Vincent mă întrerupe.

– Poți să-mi dai o anumită carte pe tema asta?

Este o cerință complet normală. Nici nuanța de iritare din cuvinte nu e ceva nou. Pălește comparativ cu ce aud pe durata

examenelor finale, când combinația între lipsa de somn și depărare scoate ce e mai rău din umanitate. Nu există nici un motiv ca un jucător de baschet încruntat să mă facă să mă simt ca și cum mă topesc de rușine pe scaun pentru că el are nevoie de o recomandare de lectură.

Brusc, îmi amintesc de romanul de dragoste din mâinile mele.

Fața îmi arde în timp ce mișc scaunul înainte și închid cartea, lipindu-i coperta de poala mea și rugându-mă ca Vincent Knight să nu poată citi cu susul în jos.

– Bibliotecara noastră de noapte este ieșită deocamdată, îi zic pe cea mai politicoasă și profesională voce. Vrei să o aștepti să se întoarcă sau...

– Tu nu ești calificată?

Închid brusc gura la tonul lui tăios. Vincent Knight este, probabil, obișnuit să obțină ceea ce vrea când aruncă remarci condescendente și priviri de oțel pe care l-am văzut folosindu-le doar pe teren. Recunosc că sunt intimidată – de dimensiunea lui, de greutatea a cine este și de faptul că toată lumea de la Clement îi știe numele, de inteligența ce sclipește în ochii lui căprui –, dar n-am de gând să-i permit să mă hărțuiască.

– Sunt în programul de engleză. Sunt *supracalificată*, dacă e să o luăm așa.

– Grozav, zice neimpresionat Vincent. Ia-o înainte!

– Din păcate, nu intră în fișa postului să păsăresc acest birou ca să ajut copiii capricioși cu temele lor.

Vincent ridică surprins din sprâncene. Se uită la mesele din atrium, unde doi sau trei studiosi nocturni au ridicat privirile de la laptopurile lor și se uită la vedeta echipei de baschet a școlii noastre de parcă asta e ultimul loc din lume unde s-ar aștepta să îl vadă într-o seară de vineri.

Vincent se întoarce din nou cu fața spre mine și își strânge buzele, crispat.

– Crezi că ai putea face o excepție pentru cineva care are doar un braț bun și o noapte de rahat?

Este o mică renunțare la mândrie, dar clar nu e obișnuit să ceară ajutor sau să își ceară scuze pentru insolența sa. Dar, pentru moment, Vincent pare că își dă seama că se poartă ca un nesimțit și își dorește să se poată opri. Ceva din asta îmi înmoaie furia.

Ne uităm unul la celălalt. Eu sunt cea care cedează.

– Bine, zic cu mari rezerve. Atunci cred că... vin cu tine.

O să fie doar cinci minute din viața mea și nu este ca și cum am așa de multe de făcut în afară de a citi cum Lorenzo și-o trage cu Natalie în lift. Pun *Prințesa mafiei* cu fața în jos pe birou și ridic micul semn care informează oamenii că mă întorc în cinci-sprezece minute.

Abia când mă ridic de pe scaun îmi dau seama de cât de mare este Vincent. Are sens să fie înalt – până la urmă, este un jucător de baschet –, dar eu am aproape un metru optzeci, așa că nu mi se întâmplă des să mă domine cineva. Mă dă peste cap. Smulg brelocul, cheile lovindu-se de sticla de apă în graba mea, și strâng șnurul în jurul pumnului în timp ce ocolesc biroul și trec pe lângă Vincent. Simt miros de detergent de rufe și de ceva cald și condimentat – și apoi nu mă gândesc sub nici o formă la cât de bine miroase, la cât de mică mă face să mă simt ori la cât de mult îmi place.

Scările sunt la capătul îndepărtat al atriumului, dar ținând cont că eram la doar câteva paragrafe distanță de a citi despre sex pasional în lift, prefer să nu mă bag singură în capcană cu Vincent. Vine după mine în timp ce urcăm la etajul doi și plonjăm în labirintul de cărți, trecând printre rafturi ca animalele la vânătoare. Mereu am mers repede. Harper și Nina se plâng și bombăne când rămân în urmă, dar Vincent – cu pașii lui lungi – ține pasul fără să se plângă.

O fi el nepăsător, dar măcar nu-i lent.

Literatura britanică este ascunsă într-un colț. Una dintre luminile fluorescente de deasupra s-a ars, lăsând acest colț al bibliotecii slab luminat și straniu de intim. Dacă cineva s-ar apuca să caute un loc privat în campus pentru a se săruta, asta ar fi cel mai bun. Nu zic că Vincent și eu o să ne sărutăm.

„Iisuse Hristoase! Adună-te!“

Asta pățesc pentru că citesc obscenități la muncă.

– Am ajuns. Poezie britanică. Este la grămadă, dar pot să te ajut să alegi ceva din secolul de care ai nevoie dacă nu știi cum funcționează Google.

Vincent își dă ochii peste cap.

– Dă-mi orice.

Înclin capul într-o parte și cercetez cotoarele cărților de pe raft, citind în șoaptă titlurile și autorii. Poezia britanică din secolul al XIX-lea este un domeniu vast. Am nevoie de niște detalii mai clare dacă vreau să termin cu asta și ca să mă pot întoarce la cartea mea.

– Pentru ce curs îți trebuie?

– Fac un curs general despre literatura britanică clasică, zice Vincent. Ar trebui să analizăm o poezie până luni. Profesorul n-a specificat ce fel.

Deci, n-are nici un termen presant până la miezul nopții, dar este aici, în loc să fie la petrecere cu restul echipei lui. De ce n-a putut să aștepte până mâine-dimineață și să vină mahmur, ca orice alt student la Clement?

Mă uit cu atenție la Vincent, privirea mea trecând peste părul lui ciufulit și peste cearcănele vagi de sub ochii căprui. Arată de parcă ar avea nevoie de opt ore de somn și de o porție bună de răs. Poate că e mai neliniștit din cauza acestei lucrări decât vrea să lase să se vadă. Sau poate că banduliera din jurul brațului și iminența startului sezonului de baschet sunt de vină pentru atitudinea lui acră. Dacă aș avea telefonul la mine, le-aș putea trimite un mesaj lui Harper și Ninei, ca să văd dacă au vreo informație.

Dar telefonul meu este jos și Vincent este lângă mine, înalt, încruntat și vizibil agitat în vreme ce se uită la cărțile din jurul nostru.

Îmi reprim un oftat. „Câte o problemă pe rând.“

– De ce anume ai chef? Scot câteva cărți de pe raft – Byron, Wordsworth, Blake – și le pun pe braț, pentru aprobarea lui.

Niște poezie scrisă de un bărbat alb bătrân sau niște poezie de un alt bărbat alb bătrân?

Vincent nu râde la gluma mea. Îl ia, în schimb, pe Byron de deasupra și întoarce cartea ca să îi analizeze coperta.

Privirea mea surprinde mâna lui Vincent. Este aproape dublă față de a mea și se mișcă acum cu o încredere și o agilitate care sunt, din păcate, profund atractive. Dacă am fi într-un roman de dragoste, Vincent Knight ar fi personajul principal. Nu există nici un dubiu. Este înalt, cu umeri lați, brunet și frumos în cel mai păcătos mod. Ar putea să fie asasinul mafiei, masculul alfa din haită, miliardarul nemilos cu probleme paterne – m-ar putea lua pe sus cu brațul sănătos, să mă țintuiască de un raft de cărți ascuns în spate și să mă umple. Mi-ar șopti vulgarități. Nu replici dintr-un film porno prost, ci *poezie*. Cuvinte pasionale.

Dar asta nu e un roman de dragoste. Și, dacă modul în care Vincent se încruntă la opera compilată a lui Lord Byron este vreun semn, nu cred că ar trebui să mă aștept la vreo poezie din partea lui.

„Nu te mai gândi la sex, cretină ce ești!“

– Aia a fost o glumă, apropo, zic, dornică să umplu tăcerea. Toată lumea știe că cea mai bună poezie din secolul al XIX-lea este scrisă de femei.

Vincent mi-l dă pe Byron înapoi.

– Ai ceva mai – ezită – *simplu* decât asta?

– Mă tem că Dr. Seuss¹ este american din secolul XX.

Vincent îmi aruncă o privire iritată. Ridic bărbia, refuzând să îmi cer scuze.

– Ascultă, mormăie. Îmi pare rău! Mă omoară încheietura, n-am dormit bine toată săptămâna și am ieșit rău din zona de confort cu asta – tâmpenia asta cu poezia. Pe obrajii lui înfloresc două pete rozalii, dar sigur este doar un truc al luminii. N-am fost niciodată bun la engleză.

Pun cele trei cărți la loc pe raft.

¹Theodor Seuss Geisel (1904–1991), cunoscut ca Dr. Seuss, a fost un scriitor american cunoscut pentru cărțile sale pentru copii. (n.red.)